

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ετος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

'Ετος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατρῆκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ Ἄεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου σπελητῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' ἕποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Φεβρουαρίου πρώτη,
δαινῶν πολέμων κρότοι.

Πεντακόσια κι' ἑξομῆντα, μὰ προσθέσετε κι' ἑπτὰ,
καταβῶξιν μεγάλη Φασοῦλῃ τοῦ φαλατά.

Στὸ Ἔθρονον τὸ βλαστάρι, τῆς λεβεντιῆς καυφοί.

Λοιπὸν τὸ Βασιλόπουλο μᾶς ἔφυγε 'στ' ἀλήθεια,
κι' ἔλο τὸ γένος σύσσωμο κλαυμένο μὲρὸς 'στὸ Ἔθρονον
γεμίζει τοῦ παλληκαριοῦ τὰ σιδερένια στήθια
μὲ τῆς σκλαβιάς τὸ βογγητὸ, μὲ τῆς σκλαβιάς τὸν πόνο

'Αφροκοποῦν 'στὸ δίαιμα τοῦ πελάγη γαλακτῆ
καὶ πέρα θαλασσοβρεκτικῆ Νεράϊδα κελαιδεῖ :
«σκόψετ' αἱματοπότιστα τῶν Κρητικῶν βουναὶ
μὲρὸς 'στὸ θαλασσογέννητο τοῦ Βασιλεῖα παιδί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — 'Στ' ἀνάθημα κι' ἐντάγματα κί φυλακίσεις κι' ὄλα,
φεύγω κι' ἰγῶ, καλὰ παιδιὰ, μὲ τὰ τορπιλλοῦλα.
Γιὰ φυλακίσεις, Περικλῆ, δὲν θέλω νὰ μιλῆς...
φεύγουν τὰ Βασιλόπουλα, φεύγει κι' ὁ Φασουλῆς.
Κι' ἂν πάνε χωροφύλακες μὲς 'στὸ γνωστό μου σπῆτι
'πὲς τοὺς πῶς τοὺς 'χαριτέψα καὶ πάω γιὰ τὴν Κρήτη.
Κι' ἂν ὄλ' οἱ φίλοι σ' ἔρωτούν πού 'βρίσκεται τὸ τέρας,
ὅπου φυγοδικεῖ,
εἰπέ τοὺς πῶς 'στῶν πόων μας τοὺς κυκνοὺς κίθιρας
μονάχως κατοικεῖ.

'Πὲς τοὺς πῶς ὁ κύρ Γεωργάκης, ὁ φοιτῆς ὁ τραμερός,
μὲ τὸν Πρίγκηπα τὸν Γεωῶργο ταξιδεύει νοερώς,
πῶς πετῶ φυλακισμένους μῆσα 'στὸ τορπιλλοῦλο,
πὺ τρεχάτο ταξιδεύει τὸ παιδί τοῦ Βασιλεῖα,
κί κυττάζω καὶ κυττάζω σ' οὐρανὸ γαλακτῆ θύλο
τὸ ζημιέρωμα τοῦ γένους καὶ τὴν Δόξα τὴν καλῆ.

Μὲς 'ο αὐτὸ φυλακισμένους,
μὲ τὸν Πρίγκηπα κλειστός,
ψάλλω τῶσα γιὰ τὸ γένος
κι' ἄρμενιζο γαλακτοῦ.

"Εξω τὴν καρδίᾳ μου χίνο
καὶ τὸν Πρίγκηπα φιλῶ,
καὶ μὴ θύριμα τοῦ θίνο
τοῦ Κανάρη τὸν θαυλό.

Πάρτον πάρτον, ὅσ' ἰσθίρα
νὰ ροδίση χαρηνῆ,
καὶ ν' ἀναψῆ πέρα πέρα
τῆς Ἑλλάδος ὅλ' ἡ γῆ.

Πάρτον πάρτον, μαῦρα δούλια
νὰ σοῦ πλίζου, παλληκαῖρι,
τὰ στεφανία τοῦ Μικουλή,
τὰ στεφανία τοῦ Κανάρη.

(Τίτοιχα σοβαρά 'μίλει
κί' ἔργεται κί' ἡ Φαουλῆ,
τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλί.)

Ὁ Φασ.—Γεώργινά μου Φαουλῖνα, μὴ μὴ σφάζῃς μὴ μα-
δὲ κὺρ Γεώργη σου θὰ φύγῃ ἄστου πολέμου τῆς φωτικῆς. (Τιαίς,
Μὴ τὸν Πρίγκηπα τὸν Γεώργη βριστικός ἀναχωρῶ,
παρκαλάει, Γεώργινά μου, νῆξω πρῶμο τὸν καιρὸ.
Κόλλα πρόγραμμα πολέμου ὅτ' ἀσάκκη τὰ πλατειά,
ὅλ' οἱ Γεώργηδες ἐπῆραν γιὰ τὸν πόλεμο φωτιᾶ,
ζήτω ζήτω, καὶ καθέλου μὴ τὸ κίρι σου χαλᾶς,
γιὰ τοῦ Γεώργη σου τῆς πικρίας πρέμει μόνο νὰ γιλᾶς.
Πέρου μούγινας Ἑγγλιζα καὶ Μυλλικιῶη παστριακῆ
κί' ἱκοκκίνεις ἀμίσως μολὶς ἄκουγεις βρακί,
πρῶπερου μινῶν Φραντζέζα κί' ἱλουσσιες γιὰ τοὺς Γάλλους
ὅτῃς βεγκίραις καὶ ὅτους ἀπάλους.

Φαουλῖνα μου κοκκίνα,
ποῦ τὰ γένεια μου μαλάζεις,
κάθε χρόνο ντουαλίτζα
καὶ πολιτικὴν ἀλλάζεις.

Ἔφτες πάλι, Γεώργινά μου, σοῦ κατέθηκε νὰ γίης
βέρα Ρούσσα, καὶ μὴ Ρούσσους μὴ χαρὰ νὰ κουστοπίης.
Γεώργινά μου Φαουλῖνα μὴ τὸ νάξῃ τὸ γλυκὸ,
γιὰ νὰ πιάνωμαι μαζί σου μὴ πηγαίνου φουλακῆ,
Γεώργινα χωρατατζίνα, ὅσ' ἰσθὴν πολιτικὴ μὴν παίζῃς,
Γεώργινα, θὰ σὲ χωρίσω κί' ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης.

Γεώργινα πάλι μὴ σκάνεις,
Γεώργινα τὸ παρακάνεις,
κί' ἄρῃσες τοὺς Μεσοχόβιτας καὶ Φραντζέζικους κί' Ἄγγλους
[κί' ὅλους
ἂν ὅτ' σπῆτ' σου δὲν θέλῃς νὰ κυττᾶς τοὺς περιπόλους.

Σκίφου ἴγιο πῶς ὁ γίρης
τῆς Κορόνας Ροβεισπιέρος
χωρατὰ δὲν ὑποῖρει
μῆτ' ἱμοῦ τοῦ κερραγιόζη,
καὶ τὸν νόμον ἐφαρμῶζει
καὶ ὅτ' ξύλινο τὸ ταίρι.

Σκίφου ἴγιο, Γεώργινά μου, πῶς οἱ τοῦτο τὸ κημί
λογιώτατος κανίνας ἄγως φρίσκα δὲν θὰ μείνη,
κί' ἂν γιλέως κί' ἂν γιλέσῃς, κί' ἂν μιλῆσῃς κί' ἂν μιλῆσῃς,
θὰ μας βάζου εἰς τὰ χέρι τῶν κατέρων τὰς ἀλύσεις.

Πρόσχει, τραλλὴ Ρεβίικα, μὴ 'μίλῃς μὴδὲ ὅτ' ἰσθὴν τοῖχο,
κῦττα μόνο τὴν δουλειὰ σου καὶ τάσῃτα ἐν τὰ πάσης,
καὶ τοῦ Σούτσου νύκτα 'μίρα ν' ἀπαγγιλλομαι τὸν στίχο:
εἰν' εἰλευθερος ὁ τύπος, φθάνει μόνο νὰ μὴ γράψῃς.»

Φαουλῖνα μου γλωσσού,
σὺ ποῦ μ' ἔκανες νὰ ρίψω,
παῦσε πλῖον μίχρῃς σὺ
εἰς τῆς Κρήτης ἱπιστρέφω.

Φαουλῖνα μὴν κορόνης, Γεώργινά μου μὴν ἀνάθῃς,
μὴ τὴν σὺλληψιν τοῦ Γεώργη πρόσῃεις νὰ μὴ σὺλλάθῃς,
καὶ ὅσ' ἰσθὴν τῶση μας τὴν φουρία
ἔχομα καὶ γεννητούρια.

Μὴν τρομάζετε, παιδιὰ μου, σκορπισίμα ἴδω κί' ἱκαί,
γιὰ τὸν μπίστια τὸν μπαμπὰ σας, ποῦ τὸν κόσμον ἀδικαί.

Ἐλθετε καὶ οἱς σιμά
μὴ τὴν τζόγια τὴν μαμμῆ,
νὰ σᾶς ἴδω, νὰ σᾶς φιλήσω,
καὶ κρυφὰ νὰ σᾶς 'μιλήσω.

Ὁ παιδιὰ μου Φαουλῖακίμα, κοκαλλιάρικα πολὺ,
ἂν ἴδῃτε περιπόλους μὴ ὅτ' σπῆτ' νὰ χωθεῖν,
ἐν ὄνοματι τοῦ νόμου βάλτε τὸ γνωστὸ σκυλί
δουνατὰ νὰ τοὺς γαυγίσῃ κί' ἴσως ἔτσι φοβηθεῖν.

Ὁ σκυλί μου, ποῦ δὲν εἶσαι σάν καὶ τἄλλα τὰ σκυλιὰ,
κί' ἰχωράτεως χωρατὸ μὴ τὸν Μῶψ τοῦ Βασιληᾶ,
τὸν φυγόδικον αὐθιάντη μὴ καὶ σὺ τὸν συγιανῆς,
τρέξα μῆρῃς εἰς τὸ Παλάτι τὴν οὐρά σου νὰ κωνῆς,
μὴ σὲ λυπηθῆ κανίνας, πεινασμένο μου σκυλάκι,
καὶ γιὰ γλείψιμο σοῦ ρίξῃ καμμιά φάσσας κοκαλάκι.

Μὰ καιρὸς δὲν εἶναι τώρα γιὰ νὰ λίμα χωρατὰ
καὶ ὅσ' ἰσθὴν πόλεμο τῆς Κρήτης ἡ καρδιά μας ἄς πιτᾶ,
κί' ὅταν ἔλθω μὴ τὸν Γεώργη νικηφόρος ἀπ' ἱκαί
τότ' εἰλευθερος θὰ τριξῶ νᾶμπω μόνος φουλακῆ.

Ἡ Φασ.—Γεώργη ν' ἀλλάξῃς τόνομα, Γεώργη νὰ μὴ σὲ
ποῦ κάνεις τὰ πατάκια μου 'μερόνικτα καὶ κλαίεις. (Λίνε,
Τὰ Παιδιὰ.—Μπαμπὰ, γιὰ κῦτταξῃ κί' ἱμάς, ποῦ τρέχομα
μπαμπὰ, ν' ἀλλάξῃς τόνομα.. Δημήτρης ἰνομάσου. (σιμά σου..

Ὁ Φασ.—Ὅπως κί' ἂν μὴ βητικίστε μέσα σ' αὐτὴ τὴν
ἰγὼ θὰ μείνω Φαουλῖς καὶ πάντοτε καὶ τώρα. (μῆρῃς,
Μὰ σάν ἴδω τὸ σύμβολο τὸ γαλανὸν νὰ σκίση
τοὺς μαχητὰς τοῦ μαρτύρας τῆς γῆς τῆς ἡρωίδος,
τότε θὰ ψάλω μοναχὰ μὴ τόνομα ποῦ πρέμει
τὴν ὄξαν τῆς μεγάλης μας Ἑλληνικῆς πατριδος.

Μῆνυμα Φαουλῖ, δημιαυκὸν πολὺ.

Ὁ Φαουλῖς ὁ Φουκαρᾶς ὅστου διωγμοῦ τὴν ἄλλη
σωστὸ τὸ φύλλο τοῦ «Ρωμῆου» δὲν 'μπόρεσε νὰ βγάλῃ,
ἐν τοῦτοις σᾶς γνωστοποιεῖ πῶς τἄλλο τὸ Σαββάτο
θὰ 'βγῇ τὸ φύλλ' ὀλόκαυρο μὴ πόλεμο γεμάτο.

